

JAK HUSA GITA MALOVALA GÁBINKU

g

Na jednom dvorku žila husa Gita, a ta byla v poslední době pořád nějak smutná. Kamarádce slepičce se už podruhé narodila kuřátka, kachna měla kačátka a ona pořád nic. Tolik by si přála mít svá housátka. I jména už pro ně vybrala – pro holčičku Gábinka a pro kluka Gabriel.

Plynuly týdny i měsíce a Gita se nakonec přece jen dočkala. Z vajíčka se jí vyklubala husí holčička. To bylo radost! Gita hned ukazovala Gábinku slepičce i kachně. Pak si řekla, že by se měla jít se svým prvním housátkem dát vyfotografovat. Vzala Gábinku za křídlo a šly. Jenže pan fotograf nerozuměl, co Gita vlastně chce, když na něj spustila husí řeči to své gá, gá, gá. Dopadlo to nakonec tak, že husí mámu i s dcerkou vystrčil ze dveří ven.

Gita z toho byla moc a moc zklamaná. Usilovně ale přemýšlela, jak by obrázek své Gábinky přece jen získala. Jednou tak spolu šly na odpolední procházku a uviděly na lavičce před domem kluka. Něco si zrovna kreslil. Sedly si s Gábinkou opodál do trávy, aby nerušily. Ale ten kluk si stejně hleděl svého a o husy se nestaral. Za chvíli z ničeho nic vyskočil a utíkal pryč. A představte si! Jednu pastelku a čtvrtku papíru tu nechal ležet.

Gita samou radostí poskočila. Už ví, co udělá. Nakreslí si svoji Gábinku sama. Nejdřív zkusila hlavičku / o /, pak zobáček – to se jí docela povedlo / o /. S krkem to bylo trochu horší / o /, tělíčko vyšlo jen tak tak / g / a nožky se jí na papír nevešly. „No co,“ řekla si, „každá husa je stejně většinu času ve vodě a nožičky stejně nejsou vidět.“ Vzala obrázek a běžela ho ukázat svým kamarádkám na dvůr. Všem se moc líbil.

„Gá, gá, gá, gá – Gábinka,
kreslíla ji mamínka.
Už jen říci zbývá,
vypadá jak živá.“

JAK HANKA SKÁKALA O TYČI

H, h

Bylo jedno hřiště a na něm bydlela – malý kousek za fotbalovou brankou – dobrá víla Hříšťačka. Nebylo jediného dne, aby se alespoň na chvíli nepodívala mezi děti, které tu cvičily, běhaly a skákaly. Někdy se s nimi i nasmála. To když kluci zrovna prováděli všelijaká alotria. Když se ale v 1. A, kam chodila také Hanka, závodilo v běhu, víle nikdy moc do smíchu nebylo. Hanka skončila totiž většinou na posledním místě. Hříšťačka už předem věděla, že budou děti zas na nešťastnou prvňáčku pokřikovat:

„Ha, ha, ha, ha – Hanička,
tenká je jak tkanička.
Běží, co má síly,
poslední je v cíli!“

Hanku moc mrzelo, že se jí v běhu nedaří. Tolik se napřemýšlela, jak to udělat, aby se ostatním vyrovnala. A pořád nic. Až jednou, zrovna když v televizi vysílali přímý přenos ze skoku o tyči. Skokani a skokanky se tu vznášeli nad laťkou zavěšenou na stojanech jako ptáci. To byla krása! „Skoky, to by byl sport pro mě,“ řekla si Hanka. Hned se také přihlásila do sportovního oddílu a začala trénovat. Skákala a skákala. Hop, hop, hop, hop, hop.

Ani s laťkou to ale nebylo jednoduché. Pořád ne a ne se nahoře udržet. Hanka málem už chtěla všeho

nechat. Někdo ale jakoby jí šeptal do ucha: „Hanko, vydrž! Zůstaň pilná! Musíš skákat! Musíš, musíš, musíš!“ Víte, kdo to byl? To ji povzbuzovala dobrá víla Hříšťačka. A Hancina odpověď? „Když musím, tak musím,“ řekla si a trénovala dál.

Zanedlouho si Hanka znovu postavila stojany / H / a pěkně doprostřed položila laťku / H /. Kluci nebyli údivem schopni slova. Koktali jen „h, h, h, h!“ když uviděli tu výšku. Pak se Hanka rozběhla a hop... lehounce letěla a měkce dopadla. Laťka na stojanech se při tom ani nezachvěla.

Po několika týdnech skákala Hanka ještě mnohem výš. Měla k tomu tyč. Panečku, to byl vždycky let! Prohnula se nad laťkou jako luk / h / a hop... byla na druhé straně. Kluci i holky koukali s otevřenou pusou. „Tohle že je ta nešika? Vždyť ona skáče líp než klokan.“ Všichni Hance nadšeně tleskali. A že na ni někdo kdysi posměšně pokřikoval? Na to už dávno zapomněli. Složili o ní dokonce písničku:

„Ha, ha, ha, ha, Hanička,
skáče jako žabička.
Cvičením a pílí
je vždy první v cíli!“

Vždycky když děti tu písničku zpívaly, dobrá víla Hříšťačka se jen tiše usmívala.

JAK CHLAPÍK A CHLUPÍK JELI PRO ŠIŠKU

Ch, ch

Lesní mužičci Chlapík a Chlupík spolu žili v chaloupce z pařezu. Jejich chaloupka nebyla nijak zvlášť veliká / n /, zato měla dlouhý komín / h /, aby se v ní dalo pořádně zatopit. A právě ten rok uhodily kruté mrazy. Chlapík a Chlupík museli vytáhnout z kůlny sáně / o / a vypravit se do lesa pro smrkovou šišku.

Když se k večeru vraceli s nákladem domů, čekal na ně za bukem na kraji lesa vítr Severák. To víte, že si všiml, jak se ti dva únavou už sotva vlečou. Ale schválně začal proti nim funět s takovou silou, že se mužičci nemohli ani hnout z místa. A ještě se jim posmíval. Dokonce i trochu vyhrožoval:

„Jen si na mě dejte bacha,
fičím strašně – chá, chá, chá, chá.
Mám chuť jenom na neplechu,
užijte si mého dechu.“

Chlupík si při tom veršování významně sáhl na čelo, a to Severáka rozčílilo, až se zalykal. Hvízdal za to mužičkovi rovnou do ucha:

„No tak slyšíš, nejsi hluchý?
Napni slechy – chů, chý, chů, chý!“

Jenomže Chlapík a Chlupík se nenechali jen tak vystrašit. Sedli si klidně na sáně a dělali, že odpočívají. A Severák se opravdu nacytal. Zuřil, že mu mužičci kazí zábavu a ze vzteku začal do saní s Chlapíkem a Chlupíkem strkat. Snad si blázen myslel, že se mužičci leknou, že strachu seskočí a on se jim vysměje.

Dopadlo to ale úplně jinak. Severák strkal do saní s Chlapíkem a Chlupíkem tak dlouho, až dojely tam, kam chytří mužičci chtěli – k jejich domovu. Teprve před chaloupkou Chlapík a Chlupík seskočili. Poděkovali za odvoz – nevíte se, že tak trochu posměšně. Ted se totiž mohli smát Severákově zase oni. A protože byli malí, smáli se tenounkými hlasy:

„Kdo že si má dáti bacha?
Jsi nám k smíchu – chá, chá, chá, chá!
No tak, slyšíš, nejsi hluchý?
Vozit umíš – chů, chý, chů, chý!
Příště místo neplechy
foukej jenom na střechy!“

Potom Chlapík s Chlupíkem postavili své veliké sáně ke